

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 178/2016
09.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Соње Павловић и Маје Ковачевић Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног З.П., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног З.П., адв. Г.Д., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 3К 1616/13 од 15.07.2015. године и Апелационог суда у Нишу 16Кж1 965/15 од 04.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 09.03.2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног З.П., адв. Г.Д., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 3К 1616/13 од 15.07.2015. године и Апелационог суда у Нишу 16Кж1 965/15 од 04.12.2015. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 3К 1616/13 од 15.07.2015. године, окривљени З.П. оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од једне године коју ће издржати по правноснажности пресуде.

Према окривљеном изречена је и мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од шест месеци и то по правноснажности пресуде а сходно одредби члана 297. став 5. у вези члана 86. став 4. КЗ.

Истом пресудом окривљени је обавезан на трошкове кривичног поступка и то да плати суду износ од 50.938,00 динара, а оштећенима М.Т.1 и

М.Т.2 на име заступања од стране адвоката износ од 210.381,00 динара оштећеној Т.П. на име заступања од стране адвоката износ од 132.000,00 динара, оштећеној Ј.Ј. на име заступања од стране адвоката износ од 41.250,00 динара и на име паушала износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Оштећени М.Т.2, М.Т.1, Т.П. и Ј.Ј., ради остваривања имовинскоправног захтева упућени су на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 16Кж1 965/15 од 04.12.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног З.П. и пресуда Основног суда у Нишу ЗК 1616/13 од 15.07.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног З.П., адв. Г.Д., поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 439. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев у смислу навода истог.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости правноснажне пресуде побија због повреде закона из члана 439. ЗКП, али не опредељује конкретно учињену повреду, а из образложења захтева произилази да је захтев поднет због повреде закона из члана 439. тачка 2. ЗКП. Наведена повреда према наводима захтева је учињена тиме што је суд погрешно применио закон, тако што је окривљеног огласио кривим да је у односу на лаке телесне повреде поступао са евентуалним умишљајем а у односу на тешке телесне повреде поступао из нехата па је погрешно квалификовао радње које је предузео окривљени са евентуалним умишљајем те да би се у конкретном случају радило о кривичном делу лака телесна повреда а не о кривичном делу из области саобраћаја, а ове наводе Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

По налажењу овог суда из чињеница и околности наведених у изреци првостепене пресуде произилази да је окривљени З.П. био свестан да управљајући возилом, под дејством алкохола у крви од 1,29 промила, може угрозити јавни саобраћај и довести у опасност живот и тело људи, па је на угрожавање јавног саобраћаја и пристао олако држао да до истих неће доћи и тиме остварио основни облик кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. КЗ, те да је првостепени суд правилно утврдио да је у односу на основно кривично дело угрожавање јавног саобраћаја окривљени поступао са евентуалним умишљајем, а да је нехатно поступао у односу на наступање тешких телесних повреда које су произашле из угрожавања јавног саобраћаја и довођења у опасност живота и тела људи, па су самим тим, радње окривљеног описане у изреци првостепене пресуде правилно квалификовале као кривично дело тешко

дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. КЗ, те су оцењени као неосновани наводи браниоца окривљеног да се у радњама окривљеног стичу законска обележаја кривичног дела лака телесна повреда.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да се захтевом браниоца окривљеног правноснажне пресуде неосновано побијају због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Надаље, у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног побија правноснажне пресуде због одлуке о кривичној санкцији.

Основ испитивања законитости правноснажне пресуде у погледу одлуке о кривичној санкцији, поводом захтева за заштиту законитости окривљеног, односно његовог браниоца (члан 485. став 4. ЗКП) је само повреда закона у смислу члана 439. став 1. тачка 3) ЗКП, која подразумева пре свега прекорачење овлашћења које суд има по закону доносећи ову одлуку, а не оцена суда о постојању и значај околности које су у смислу члана 54. став 1. КЗ од утицаја на одлуку о врсти и висини кривичне санкције. У образложењу поднетог захтева, бранилац окривљеног не наводи у чему се састоји повреда закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, већ се наводи да суд није правилно одмерио казну окривљеном (члан 54. КЗ) с обзиром на чињенице које утичу да казна буде већа или мања из чега произилази да се правноснажне одлуке побијају због повреде закона из члана 441. став 1. ЗКП, а што не представља разлог због ког је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Налазећи, из изнетих разлога да побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда закона из члана 439. тачка 2)ЗКП, на коју се указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, а да је захтев у односу на остале наведене повреде закона недозвољен, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Веско Крстајић,с.р.